

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.022/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor; felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Rendőr- főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (19. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 3.K.700.425/2023/18. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2020. január 1. napjától 2023. január 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányságon baleseti helyszínelő beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el sebességellenőrzési, ahhoz kapcsolódó leállítási, közigazgatási bírságolási, közrendvédelmi járőrszolgálati, járőrküldési, mérkőzésbiztosítási, határszolgálati, forgalomellenőrzési, AETR ellenőrzési, rendezvénybiztosítási, valamint – más rendőrkapitányság illetékességi területén – balesethelyszínelői feladatokat ellentételezés nélkül, az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra 1.430.050 forint megbízási díj, és annak 2021. július 16. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjaira, 71. § (1) bekezdés a), c) pontjaira, (2)-(5) bekezdéseire, a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás), a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, illetve a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.430.050 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, a 71. § (1)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alatt álló, a rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. számú mellékletében, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésében, valamint a 60/2010. ORFK utasítás I. 2. pont m) alpontjában, továbbá az I., III-XII. pontjaiban foglaltakra alapította. A tényállást a perbeli okiratok, valamint Tanúl és

Tanú2 tanúvallomásai alapján állapította meg. Tanú1 tanúvallomása alapján elfogadta annak a tényét, hogy a felperes havonta, rendszeresen szolgálatai mintegy 80%-ában közlekedésrendészeti, sebességellenőrzési feladatokat végzett, ezen belül traffipaxot kezelt vagy ehhez kapcsolódó leállításokat, közigazgatási bírságolást teljesített a helységi Rendőrkapitányság illetékességi területén, illetve összevont fokozott ellenőrzések alkalmával azon kívül is, továbbá szükség esetén baleseti helyszínelést is ellátott más kapitányság, illetve az Alosztály1 illetékességi területén. Rögzítette, hogy a felperes baleseti helyszínelő beosztásba került kinevezésre, viszont a szolgálatok több mint a felében járőrbeosztásba tartozó közlekedésrendészeti feladatokat látott el. Megállapította, hogy a munkaköri leírásban megjelölt közlekedésrendészeti feladatok nem adtak felhatalmazást az alperesnek arra, hogy a felperessel sebességmérési, fokozott ellenőrzés keretében forgalomellenőrzési feladatokat, továbbá közlekedésrendészeti járőri feladatokat is végeztesse. A 60/2010. ORFK utasítás a felperes esetében egyértelműen meghatározta az ellátandó feladatok körét, amelyet az alperes korlátlanul nem bővíthet. A bírói gyakorlatra hivatkozva kiemelte, hogy az alperesnek, mint munkáltatónak a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van.

A hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával többletfeladatként. E körben a munkáltató jogszerűen megbízhatja olyan feladatok elvégzésével, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódnak, azonban ez a joga nem sértheti az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra való jogosultságát. A felperes a baleseti helyszínelő beosztása mellett folyamatosan a beosztásához nem tartozóan többletfeladatot látott el, amelyek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Rögzítette továbbá, hogy a rendőrkapitányságon a perbeli időszakban időszakosan több járőri, járőrvezetői státusz betöltetlen volt, ezért láttatott el az alperes a felperessel járőri feladatokat, melyre figyelemmel igényét a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján is megalapozottnak találta. Az ellátott többletfeladatok jelentős mértékére, annak saját munkakör mellett történő ellátására tekintettel a megbízási díjnak az illetményalap 100%-ban történő megállapítását nem találta eltúlzottnak.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, jogszabálysértésként a Hszt. 45. §-át, 71. § (1)-(6) bekezdéseit, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdését, a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletét, a 60/2010. ORFK utasítás 2. pont m) alpontját, valamint a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásáról szóló 26/2013. (VI. 28.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 26/2013. ORFK utasítás) 2. pont a)-c) alpontjait, 3. pont b) alpontját, 14-15. pontjait jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállásból és a jogszabályokból téves jogértelmezésre jutott a felperes megbízási díjra való jogosultságának megállapítása során. A közlekedésrendészeti feladatok a felperes munkakörét képezték, melyet a munkaköri leírása tartalmazott, ezt meghaladó feladatokat nem végzett. Az elsőfokú ítélet [26] bekezdésében ezzel ellentétben megfogalmazott jogi álláspont téves. A 60/2010. ORFK utasítás – az elsőfokú bíróság ítélet [26]-[27] bekezdéseinek megállapításaival ellentétben – nem a

helyszínelők munkaköri feladatait, hanem a baleseti helyszínelés eljárási szabályait tartalmazza. A felperesnek már a helyszínelő beosztásba történő kinevezésétől fogva részét képezték a kifogásolt feladatok, mint ahogy valamennyi, alperesnél foglalkoztatott helyszínelőnek is. Az egyes beosztásokhoz kapcsolódó konkrét munkaköri feladatokat egyetlen jogszabály sem határozza meg, azokat a munkáltató a munkaköri leírásban rögzíti. Az elsőfokú bíróság ítélete a [26] bekezdés alatt önellentmondó, mivel egyrészt rögzíti, hogy a munkakör célja a rendőrkapitányság illetékességi területén a közlekedési feladatok végrehajtása, másrészt megállapítja, hogy a sebességmérési, fokozott ellenőrzés keretében forgalom-ellenőrzési, továbbá közlekedésrendészeti járőri feladatok nem képezték a felperes beosztásának a részét. A felsorolásban a törvényszék jogszabálysértő módon a járőri feladatokat is rögzítette, konkrétan meg nem nevezve azokat. Ezen kifogásolt feladatok ugyan lehetnek járőrfeladatok is, azonban ez nem zárja ki azt, hogy azt baleseti helyszínelői beosztásban is ellássák. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj nem áll arányban a „többletfeladat” nagyságával, ugyanis a felperes legfeljebb a munkaideje 10%-ában végezte a baleseti helyszínelői feladatokat, a maradék munkaidejét a kifogásolt feladatok ellátása töltötte ki, mely időre ugyanúgy munkabérben részesült, a munkaidő kitöltése nem lehetett többletterhelés. Ráadásul alacsonyabb beosztáshoz tartozó feladatokat látott el, ezen feladatok „bonyolultsága” többlettudást nem igényelt, azaz legfeljebb a megbízási díjnak az illetményalap 50%-os mértékében megállapított összegére lenne jogosult.

[6] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állította meg, hogy a per tárgyát képező feladatok a feladatkörébe nem tartozóak, melyet több Kúriai, és egyéb bírósági ítélet is alátámaszt. A beosztások kereteit elnevezésük, és nem annak a közlekedésrendészeti ágazatba történő besorolása vagy a munkáltató által egyoldalúan készített munkaköri leírása határozza meg, mivel ellenkező esetben értelmetlenné válnának a besorolási szabályok. A megbízásra való jogosultsághoz nem egy másik beosztás teljes ellátása szükséges, hanem az, hogy a feladatkörbe nem tartozó más beosztás részfeladatai is ellátásra kerüljenek. A munkaköri leírásban a feladatok korlátlanul nem bővíthetők, a többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra jogosult. A munkakör és a munkaköri leírás nem azonos jogintézmények. A munkakör a kinevezésben kerül meghatározásra, a munkaköri leírás pedig a munkáltató egyoldalú nyilatkozata. Ebből következően a munkáltató csak egy adott kinevezésen (beosztáson) belül határozhatja meg szabadon a munkaköri feladatokat, azonban a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A megbízási díj tekintetében a többletfeladatnak van relevanciája, mely folyamatos, rendszeres és minden szolgálatot érintő volt. Az alperes által sem vitatottan a munkaidő 90%-ában történő többletmunka még inkább megalapozza az elsőfokú ítélet által meghatározott megbízási díj mértékét.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére, amelynek mértékét és összegét is helyesen állapította meg. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[9] Az alperes fellebbezési érvelésével az elsőfokú ítélet anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte. A jogalap tekintetében megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) bekezdését is megjelölte, amelyen belül az a) pontra vonatkozó részletes érvelést ugyan nem adott elő, azonban e körben az ítéltábla az alábbiakra mutat rá. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör vizsgálata legfeljebb annak az alperes által sem vitatott és ezen jogalap megállapításához nem elegendő ténynek a megállapítását tette lehetővé, hogy helységi Rendőrkapitányságon a perbeli időszakban a járőri létszám betöltetlen volt; az ezt meghaladóan tett tényállás megállapítás olyan, az alperes működési körébe tartozó, munkaszervezéssel kapcsolatos kérdés, mely túlterjeszkedett a per tárgyán. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete tényállásából a [4] bekezdésben szereplő megállapítást és az indokolásban ezzel kapcsolatosan a [37] bekezdésekben található megállapításokat mellőzte; mert a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következik okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása. Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy a törvényszék a megbízási díj jogalapja körében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára is alapította döntését, amikor a huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen ellátott, a felperes szolgálati beosztásába nem tartozó járőri és egyéb feladatokat hangsúlyozta, így az a körülmény, hogy emellett a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetköröket kellő mélységben nem vizsgálta, és e körben téves következtetésre jutott, nem hatott ki az ügy érdemére.

[10] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozással az alperes azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg. A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a baleseti helyszínelői beosztásába tartoztak-e vagy sem.

[11] Alapítván hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazt a feladatot köteles volt ellátni, amely a közlekedésrendészeti szakterület tevékenységi körébe tartozik, mert a szervezeti struktúra alapján önmagában valamely beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok köre nem határozható meg. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A

munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok).

[12] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát.

[13] A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[14] Az irányadó bírósági gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete).

[15] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[16] Alapvetően érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a baleseti helyszínelői beosztásán kívüli sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a beosztásába tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyek között a keresetben megjelölt feladatok nem szerepelnek. Míg a baleseti helyszínelő beosztásához tartozó feladatok meghatározásánál a 60/2010. ORFK utasítás az irányadó, az alperes által hivatkozott 26/2013. ORFK utasítás kizárólag a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásának szabályait

fekteti le, a fellebbezésben hivatkozott rendelkezésekből pedig nem következik, hogy a jogalkotó e feladatellátást a baleseti helyszínelő beosztás részévé kívánta tenni. Mindezek miatt nem állítható, hogy a felperes a sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a saját beosztásába tartozó tevékenységet végzett.

[17] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelyért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[18] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[19] Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában, illetve 50%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Az alperes fellebbezésében a mérlegeléssel megállapított százalékos mérték eltúlzottságára, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésének a megsértésére hivatkozott. Azt azonban fellebbezésében nem mutatta be – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással –, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerzési meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerzési eredményre vezettek volna.

Az elsőfokú bíróság a mérlegelését elsősorban a többletfeladatok nagy számára, visszatérő, rendszeres jellegére és folyamatosságára alapította, mellyel kapcsolatban ellentétes állítást az

alperes nem fogalmazott meg, azt cáfoló bizonyítékra nem hivatkozott. Mindezek hiányában a jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[20] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[21] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. április 24.

dr. Kecskés Zsófia s.k. dr. Szeles Balázs György s.k. dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia
s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

